

Sygn. akt V Uz 9/15

POSTANOWIENIE

Dnia 14 grudnia 2015 roku

Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim V Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Magdalena Marczyńska (spr.)

Sędziowie: SSO Beata Łapińska

SSR (del.) Urszula Sipińska-Sęk

Protokolant: asyst. sędz. Katarzyna Kozłowska

po rozpoznaniu w dniu 14 grudnia 2015 roku w Piotrkowie Trybunalskim

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z odwołania J. P.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

o jednorazowe odszkodowanie z tytułu choroby zawodowej

na skutek zażalenia J. P.

na postanowienie Sądu Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim

z dnia 18 września 2015 roku

sygn. akt IV U 188/15

postanawia:

zmienić zaskarżone postanowienie i odrzucić odwołanie.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 18 września 2015 roku Sąd Rejonowy w Piotrkowie Trybunalskim odmówił odrzucenia odwołania wnioskodawcy J. P. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z dnia 22 kwietnia 2015 roku o przyznaniu wnioskodawcy prawa do jednorazowego odszkodowania z tytułu choroby zawodowej.

W uzasadnieniu postanowienia Sąd Rejonowy podniósł, że w pouczeniu zawartym w orzeczeniu lekarza orzecznika został powołany przepis procedury cywilnej w brzmieniu obowiązującym przed nowelizacją, a więc w takim, kiedy to tylko w sprawach rentowych konieczne było wyczerpanie dwuinstancyjnego toku orzeczniczego lekarskiego przed organem rentowym. Wskutek powyższego w przedmiotowej sprawie nie zaistniały podstawy do odrzucenia odwołania, ponieważ wnioskodawca został błędnie pouczony o zasadach odwoływania się od orzeczeń.

Postanowienie powyższe zaskarżył zażaleniem organ rentowy, zarzucając:

1. naruszenie art. 477⁹ § 3¹ k.p.c. poprzez odmowę odrzucenia odwołania ponieważ wnioskodawca nie wniósł sprzeciwu do Komisji Lekarskiej ZUS a odwołanie oparte jest wyłącznie na zarzutach dotyczących orzeczenia lekarza orzecznika ZUS;
2. naruszenie art. 477⁹ § 3¹ k.p.c. poprzez błędne przyjęcie przez sąd, że z uwagi na błędne pouczenie organu rentowego można nie odrzucić odwołania, podczas gdy powyższy przepis nie przewiduje takiej zależności, a zdaniem organu rentowego odrzucenie przez sąd odwołania było obligatoryjne;
3. naruszenie art. 477⁹ § 3¹ k.p.c. w zw. z art. 477¹⁴ § 1 i 2 k.p.c. poprzez wydanie orzeczenia nieznanego ustawie – odmowa odrzucenia odwołania, podczas gdy katalog orzeczeń sądowych nie przewiduje takiego rozstrzygnięcia;
4. naruszenie art. art. 477¹⁴ § 1 i 2 k.p.c. poprzez nierozpoznanie przez Sąd istoty sprawy, pomimo stwierdzenia braku przesłanek powodujących odrzucenie odwołania, w ocenie organu rentowego Sąd powinien rozpoznać sprawę oddalając odwołanie lub zmieniając decyzję;
5. naruszenie art. 316 § 1 k.p.c. w zw. z art. 477¹⁴ § 1 i 2 k.p.c. poprzez wydanie przez Sąd orzeczenia niezgodnego z treścią przepisu art. 477⁹ § 3¹ k.p.c. w sytuacji, gdy przepis ten obowiązujący w przedmiotowej sprawie nakazywał odrzucić odwołanie, gdy wnioskodawca kwestionuje orzeczenie w przedmiocie procentowego uszczerbku na zdrowiu i uzależnionej od tego wysokości jednorazowego odszkodowania;
6. naruszenie art. 233 § 1 k.p.c. poprzez przyjęcie, że wnioskodawca został błędnie pouczonej pomimo, że w treści pouczenia była prawidłowa informacja o prawie wniesienia sprzeciwu do Komisji Lekarskiej ZUS.

W konsekwencji Zakład Ubezpieczeń Społecznych wnosil o zmianę zaskarżonego postanowienia i odrzucenie odwołania.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Zażalenie jest zasadne.

Przepis art. 477⁹ § 3¹ k.p.c. stanowi, że sąd odrzuci odwołanie w sprawie o świadczenie z ubezpieczeń społecznych, do którego prawo jest uzależnione od stwierdzenia niezdolności do pracy lub niezdolności do samodzielnej egzystencji albo stwierdzenia stałego lub długotrwałego uszczerbku na zdrowiu, jeżeli podstawę do wydania decyzji stanowi orzeczenie lekarza orzecznika Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, a osoba zainteresowana nie wniosła sprzeciwu od tego orzeczenia do komisji lekarskiej Zakładu Ubezpieczeń Społecznych i odwołanie jest oparte wyłącznie na zarzutach dotyczących tego orzeczenia. Jeżeli odwołanie opiera się także na zarzucie nierozpatrzenia wniesionego po terminie sprzeciwu od tego orzeczenia, a wniesienie sprzeciwu po terminie nastąpiło z przyczyn niezależnych od osoby zainteresowanej, sąd uchyła decyzję, przekazuje sprawę do ponownego rozpoznania organowi rentowemu i umarza postępowanie. W takim przypadku organ rentowy kieruje sprzeciw do rozpatrzenia do komisji lekarskiej Zakładu Ubezpieczeń Społecznych.

W niniejszej sprawie, co jest niesporne, wnioskodawca nie wniósł sprzeciwu od orzeczenia lekarza orzecznika ZUS z dnia 31 marca 2015 roku, którym ten ustalił procentowy uszczerbek na zdrowiu wnioskodawcy z tytułu choroby zawodowej.

Wnioskodawca w odwołaniu kwestionuje wyłącznie powyższe orzeczenie, wskazuje bowiem, że uszczerbek na jego zdrowiu „jest całkowity” i wnosi o przyznanie odszkodowania w wysokości 13.242 zł. Żadnych innych zarzutów do zaskarżonej decyzji wnioskodawca nie formułuje. Jednocześnie nie ulega wątpliwości, że wnioskodawca nie wniósł sprzeciwu od orzeczenia lekarza orzecznika ZUS, przy czym nie uczynił tego ani w przepisany terminie, ani też po terminie określonym w art. 14 ust. 2a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn. Dz. U. z 2015 r., poz. 748), stosowanej w sprawie o odszkodowanie na podstawie

art. 16 ust. 2 ustawy z dnia 30 października 2002 roku o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (tekst jedn. Dz. U. z 2015 r., poz. 1242).

A zatem w sprawie niniejszej zaistniały wszystkie przesłanki warunkujące odrzucenie odwołania na podstawie art. 477⁹ § 3¹ k.p.c. Przepis ten warunkuje bowiem wystąpienie przez ubezpieczonego z odwołaniem od wyczerpania przez niego dwuinstancyjnego postępowania przed organem rentowym, czego wnioskodawca nie uczynił. Kwestia zaś, czy został on prawidłowo pouczony o terminie wniesienia sprzeciwu od orzeczenia lekarza orzecznika ZUS pozostaje poza rozstrzygnięciem Sądu. Zgodnie z bowiem art. 14 ust. 2c ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych komisja lekarska ZUS nie rozpatruje sprzeciwu wniesionego po terminie. Jednakże w uzasadnionych przypadkach Zakład, na wniosek osoby zainteresowanej, może przywrócić termin na wniesienie sprzeciwu, w tym w szczególności w razie odrzucenia przez sąd odwołania od decyzji w przypadku określonym w art. 477⁹ § 3¹ k.p.c.

I z takim wnioskiem ubezpieczony może wystąpić, jeżeli uważa, że nieprawidłowo pouczony został o sprawie, terminie i sposobie wniesienia sprzeciwu.

Z tych też względów, Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. w zw. art. 397 § 2 k.p.c. orzekł jak w sentencji.